

**Sju alldeles nya visor : Den
första: Kung Karls jagt. Den andra:
Amanda och...**

18 B Skillingtryck E1899p3

Sju alldeles

Nya Visor

Den första:

Kung Karls jagt.

Den andra:

Amanda och German.

Den tredje:

Andrés Nordpolsfärd.

Den fjerde:

Anton och Cecilia.

Den femte:

Du har Diamanter.

Den sjette:

Systerns warning.

Den sjunde:

Vill' Anna Mari.

Pris 12 öre.

Den första:

Kung Karls jagt.

Öch hafwets unga tärna, hon gic en qväll så warm
Wid Ålands strand att bada sin swanehwita barm,
Med blommor i hägen.
Öch flogen war så härlig och stranden war så grön,
Öch alla wackra stjerner de steno klart i fjön,
Öch sången flög öfwer wägen.

Öch hafwets unga tärna, hon tänkte i sitt sinn':
Åh, hade jag en wän, som jag kunde kalla min
Med blommor i hägen,
Öch alla wackra stjerner och alla perlors glans
Öch mitt palats af silfwer och guld, de wore hans
Öch sången flög öfwer wägen.

Öch just när sången klang öfwer berg och fjö och land,
Kom flogens unge konung allt ned till Ålands strand
Med blommor i hägen,
— Du stönaste bland tärnor, säg, will du bli min brud?
Jag ger dig bergens statter och ängens blomsterkrud.
Öch sången flög öfwer wägen.

Men hafwets unga tärna, hon log så ömt och godt:
Hwad skall jag, herre konung, med dina berg och flott
Med blommor i hägen?
Ditt flott är gröna flogen, och mitt är böljan blå,
Öch fast wi ewigt älska, wi ewigt stilda gå!
Öch sången flög öfwer wägen.

Den andra:

Amanda och Herman.

Amanda fatt med en frans i håren,
Som engel mild och som ros om våren,
Ung Herman henne sin trohet swor,
Men falskhet uti hans hjerta bor.

Amanda gångar sig ned i parken
Att plocka liljorna uppå marken,
Att binda kronfar det bad hon om,
Men allt förgätwes — ej Herman kom.

Amanda gångar sig dit han bodde,
Der fick hon se hwad hon icke trodde;
Der fick hon se med sina ögon blö,
Fick se sin Herman med en ann' bortgå.

"Åh, Herman! Herman! wänd om tillbaka
Will din Amanda du nu förfata?
Åh Herman! Herman! wänd om igen
Till din Amanda, din tregna wän!"

"Jag dig Amanda, ej mera älskar,
Ty Elin hafwer mitt hjerta fängslat.
Ja, hon skall blifwa min tregna brud!
Gråt ej Amanda, nu är det slut!"

Amanda dignade ned till jorden,
"O, himlens Gudar, hwad är jag worden!
Har du så glömt din Amanda bort,
Skall Gud nog döma dig innan kort,

Åh, Herman! Herman! ditt hårda hjerta
Det skall wäl lida med all min smärta;
Ty Herren Gud han nog straffar den,
Som öfvergifwer en trogen wän."

Amanda gångar sig ned till stranden,
Och tager affled med hwita handen:
"Du hafwer glömt din Amanda bort.
Och Gud skall döma dig inom kort!"

Andrés Nordpolsfärd.

Man har wäl hört om den goda idé,
Som skall utföras af herr André.
Han far wid munter sång
Till Nordpolen pr ballong.
Tralalalala, Tralalalala,
Till Nordpolen pr ballong.

Swad skall han göra der,
Hör jag mången fråga här.
Men jag det förklara will,
Om ni will höra till,
Tralalalala, Tralalalala,
Om ni will höra till.

Jo, se axeln på wår planet
Den har börjat att bli het.
Nu skall André med talj och fett,
Smörja den så det går lätt.
Tralalalala, Tralalalala,
Smörja den så den går lätt.

Kanste då wår gamla jord,
Sedan axeln blifwit smord,
Snor i wäg så ni faller af,
Kanste mången går i qwas.
Tralalalala, Tralalalala,
Kanste mången går i qwas.

Men jag med rockstörten styrta skall,
Ifrån jordens jämmer all,
Till planeten Mars med hast,
Der hänger jag mig fast,
Tralalalala, Tralalalala,
Der hänger jag mig fast,

Den som inga rockstört har.
Får i rymden swäfwa qwar,
Men på Mars der står man lugn,
Kanste att jag der blir kung.
Tralalalala, Tralalalala,
Kanste att jag der blir kung.

Den fjerde:

Anton och Cecilia.

Bland bergen uti Westmanland der bodde en slica skön,
Och hennes like fans ej bland det täcka kön,
Hon älskades af alla, men först wi nämner den,
Som henne ömt har älskat sen späda barndomen,

De båda unga namnen som wi nog känna till,
Och som för allmänheten wi här uppräknat vill,
Den sköna het Cecilia och Anton war hans namn;
De fostrades tillsammans wid södra Nilens strand.

Så skön som solen finer på himmelen den blå,
Så oskuldsfullt som swanen på böljorna de blå,
Så ren war hennes kärlek som hon till Anton bar,
Fast mången wacker frigare Cecilia tillbad.

När weckan den war ändad hon så till lunden far,
Att der sin Anton möta som alltid wänlig war,
Förnyade sitt löfte och sen hon wände om,
Att räkna alla dagar till nästa söndag kom.

När nitton ljuswa somrar sig lagt i tidens haf
Och åter skön Cecilia till lunden sig begaf,
Hon såg sin far wid stranden med längtande behag,
Att så med swärdet hämnas på den hon kärast har.

Förgrymmad han nu träder uti sin slickas spår,
Och snart hans mörka ögon den unge Anton när,
Som nu förnöjd sig kastar intill sitt hjertas kär,
Som ungdom brutar göra när den förälskad är.

Till sist sin älskarinna han till sitt hjerta slöt,
Och många affledskysfar af hennes mun han njöt,
Jag will nu om dig drömma till des wi ses igen,
Dröj icke allt för länge min oförglömda wän.

Men bakom branta klippan låg falska räfwen gömd.
Och bakom des ruiner han all sin heder glömt,
Med en pistol i handen han Anton kulan gaf,
Och honom nederlade i en förtidig graf.

Den sorg som slickan känner jag ej kan nämna här,
Det måtte hwor en kända som en gång varit kär,
Så sakta hwisslar Anton, när döden nalkar sig:
Cecilia, Cecilia, nu skiljes jag från dig.

Och wid hans trogna sida en sömn hon njöt så söt,
Hon finner ro och hwila på mossan grön och blöt,
Till des den gymme fadern ur skogen träder fram
Och hastigt han upprepar i wrede hennes namn.

Och i sin faders armar hon genast kastar sig:
O fader, hulde fader, stänk någon tröst åt mig,
Hwar skall jag nöjen finna, hwar skall jag finna ro?
Jo wid min Antons sida i grafwens tyfsta bo.

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos:
Snart skall ni mig så skåda lik en förwihnad ros,
Ty sorgens tunga börda har undertryckt min själ.
Gud nåde denna menniska som så förstört mitt wäl.

Hon suckar och hon klagar, hon tåras och hon ber,
Med sina wåta ögon hon ner till lunden ser,
Hon sakta hwisslar Anton men intet swar hon får,
Ty Anton är långt borta han höra ej förmår.

Den femte:

Du har Diamanter.

Du har diamanter och perlor,
Du har allt hwad en yngling begär,
Du har ock de wackrasse ögon.
Säg Hildur hwad önskar du mer?

Jag war en uppriktiger flicka,
När jag war på mitt sjuttonde år.
Då jag blef af en yngling bedragen
Sedan honom mitt hjerta jag gaf.

De gossarna alla jag lifnar
Bid djur uti willande fog;
Ty de ila kring berg och kring dalar
För att söka sitt skydd och sitt bo.

Jag har hvarken far eller moder.
Jag är ensam på ödsliger stig,
Dersför min gosse jag beder,
Att du aldrig skall bortglömma mig.

Nu får jag sluta min wisa,
Ty jag orkar ej sjunga den mer,
För ditt hjerta är hårdt som de stenar,
Som ligga kring Sinai berg.

Den sjette:

Systerns warning.

Ad' hör du lilla fyller, hvarsför är kunden din ej röd,
Du synes mig så byster, du wandrar som en dödd,
So, mig har händt en fällsam ting,
Och dersför går jag thst omkring,
Jag bortskänkt har mitt hjerta, allt åt en ungerswen,
Jag bortskänkt har mitt hjerta, allt åt en ungerswen.

Menakta dig för swennerna, de älska alla flickor små,
Men trogna i sitt sinne, det äro ändast få,
So, utaf alla flickor här,
Det är blott mig han håller kär,
Han will min make blifwa, båd' här och ewigt der.
Han will min make blifwa, båd' här och ewigt der.

Ad hör du lilla syster, hur wet du att han är dig fär,
Och will oin make blifwa, båd' här och ewigt der.
Jo, han ser på mig med ögon blå,
Två klara tårar i dem stå,
Då tro wi oss i himlen, ibland Guds englar små,
Då tro wi oss i himlen, ibland Guds englar små.

Den sjunde:

Lill' Anna Mari.

O, får jag dig följa, skön Anna Mari,
Och gå wid din sida skön Anna Mari,
Du rider på gångarn så stolt mig förbi,
Men jag är helt ensam, lill' Anna Mari.

Hwad bryr dig min fader och egorna hans,
Hwad bryr mig din slägt i sin rikdom och glans,
Säg blott du mig älskar och min skall du bli,
Gid än du i bomullskjol lill' Anna Mari,

Inläppt: Åkarp's arkiv. Kal. 237/885, 1981. Pris: 60.-
Acc. m 1981/24.